



Arrest

nr. 115 580 van 12 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R.(...) N.(...) A.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een 'Arab' te zijn. U werd volgens uw verklaringen in 1996 geboren in het dorp Bakhtan, district Surkh Rod, provincie Nangarhar. U ging tot de 8e graad naar school. U hebt één broer en één zus. U verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn.

Toen u in de maand 'qaus' (21 november-21 december) 2012 naar het vrijdaggebed ging, vond er net een bijeenkomst plaats van de ouderen van het dorp en vertegenwoordigers van de 'development council'. Ze praatten over de problemen van het dorp. Het onderwerp veranderde echter

naar de aanwezigheid van de buitenlandse troepen. Verschillende personen spraken zich uit tegen hun aanwezigheid en wat ze deden. U vond dat ze geen oog hadden voor de werkelijkheid en mengde zich in het gesprek. U vertelde hen dat zij de realiteit niet kenden en dat u met uw eigen ogen had gezien dat zij veel goede dingen deden voor het land. Hierna vertrok u.

Een week later ging u naar de moskee voor het ochtendgebed toen de imam u aansprak en een brief meegaf waarin stond dat u een spion was van de buitenlanders en dat u bij de taliban moest komen. U vertelde dit tegen uw vader en hij stuurde u tot bij uw oom, twee dorpen verder. Enkele nachten later werd uw huis aangevallen door de taliban. Ze vroegen naar u en sloegen uw vader. Uw vader moest naar het ziekenhuis afgevoerd worden en verloor een oog. De volgende ochtend - op 20 gaus (10 december 2012) - verliet u Afghanistan.

Op 4 maart 2013 kwam u aan in België en diezelfde dag diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een foto van uw vader, uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), een brief van de taliban, een bevestigingsbrief van het districtshuis en een bevestigingsbrief van het ministerie van justitie en de publieke gezondheid.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, § 2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw verklaringen in verband met uw tussenkomst in de discussie aan de moskee dermate onwaarschijnlijk zijn dat hier geen geloof meer aan gehecht kan worden. Dat een jongeman van 16 jaar oud - althans volgen uw verklaringen mbt. uw leeftijd - zich zou mengen in een discussie tussen de ouderen van het dorp en leden van de 'development council' is binnen de Afghaanse maatschappelijke en culturele context weinig aannemelijk (CGVS vragen 46, 48-50). Dat u het zich permitteert om als enige luidop uw - tegengestelde - mening te verkondigen tegen mannen twee keer uw leeftijd - of ouder - is vrijwel ondenkbaar binnen de Afghaanse tradities waarbij respect voor de ouderen en gehoorzaamheid aan het gezag van de dorpsoudsten erg belangrijk zijn. Bovendien gaf u niet enkel uw mening: u wees hen terecht op een betuttelende, haast kleinerende toon. U zei hen vlakaf dat ze de realiteit niet kennen en dat wat u zegt de werkelijkheid is. Zowel uw gedrag als de reacties op wat u hen zei, is binnen de Afghaanse maatschappij hoogst onwaarschijnlijk (CGVS vragen 50-57). Ze vertelden u enkel dat "u een kind bent, geen lid was van de meeting en dat de zaken die je zei niet goed voor u waren". Wanneer vooraanstaande personen van het dorp op een dergelijke manier aangesproken worden, mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij op het moment zelf heftiger zouden reageren. Dat zij dit niet deden, tast de geloofwaardigheid van uw versie van de feiten verder aan. Zo'n uitval moet in een dorp als het uwe toch een zekere impact gehad hebben. Desondanks werd u in de week die volgde op deze terechtwijzing aan het adres van de ouderen en de ontwikkelingsraad hier nooit op aangesproken (CGVS vragen 80-93). Dit is opvallend omdat binnen de werkelijkheid van een Afghaans dorp zoals het uwe er toch mag verondersteld worden dat een dergelijke inbreuk op de tradities en waarden van de Afghaanse maatschappij niet onbesproken zou blijven. U stelt zelf dat daar verschillende mensen van het dorp en zelfs burens aanwezig waren (CGVS vraag 52). Dat zij u nooit direct of indirect - via uw familie of vrienden - op uw uitval aanspraken, is weinig geloofwaardig. Uzelf, die zich niet kon beheersen toen u hen hoorde spreken over de buitenlandse troepen, sprak hier evenmin over. Daar uit uw verklaringen blijkt dat kritiek op de buitenlandse troepen bij u nogal gevoelig lag, mag er toch verwacht worden dat u met familie of vrienden over het gebeurde zou praten en dat het onderwerp/de discussie nog enige tijd zou blijven nazinderen. Dat u hier achteraf met geen woord over sprak, is binnen de door u geschetste context weinig plausibel.

Wanneer u overigens gevraagd wordt om enkele namen van de personen daar aanwezig te geven, kunt u daar niet op antwoorden (CGVS vragen 51-52). Wat, gelet op het feit dat daar enkel dorpsgenoten en zelfs burens aanwezig waren, zeer ongeloofwaardig is. Kortom, de combinatie van al deze elementen haalt de geloofwaardigheid van uw confrontatie aan de moskee onderuit waardoor ook aan de rest van uw asielaanvraag geen geloof meer kan gehecht worden.

Dit vermoeden wordt verder bevestigd doordat de taliban u eerst een driebrief stuurden om slechts enkele nachten later bij u thuis binnen te vallen (CGVS vraag 64). Indien zij het werkelijk op u gemunt hadden, mag er verondersteld worden dat de taliban in plaats van u eerst te waarschuwen en u zo de kans te geven ervandoor te gaan, onmiddellijk achter u aan zouden komen. Dit gebeurde nochtans niet. Integendeel, u werd nog enkele dagen met rust gelaten en de hele zaak was klaarblijkelijk niet dringend voor hen. Dit is niet bepaald de handelswijze van de taliban. Indien u werkelijk zou worden verdacht van sympathieën voor de buitenlandse troepen, zou men onmiddellijk op

een meedogenloze manier naar u en/of uw familie toe hebben gereageerd. Dat dit niet zodanig gebeurde kan er enkel op wijzen dat u met hen geen problemen heeft gekend.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen kan er aan uw beweerde bekering geen geloof worden gehecht en heeft u uw zelfverklearde vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt. De hoedanigheid van vluchteling kan u aldus niet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet deze appreciatie te wijzigen. Zij zijn een bewijs van uw identiteit en herkomst wat door het CGVS niet wordt betwist. De foto die u neerlegt toont enkel aan dat de man op die foto een oog kwijt is. De brieven die u neerlegt zijn allemaal met de hand geschreven documenten die door eender wie, eender waar geschreven kunnen zijn. Bovendien kunnen dergelijke documenten, zowel binnen als buiten Afghanistan, gemakkelijk aangekocht of via corruptie verkregen worden waardoor hun bewijswaarde sowieso gering is (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map). Uit uw verklaringen blijkt ook dat uw familie zelf heeft uitgelegd wat er met hen is gebeurd en dat de betreffende instanties gewoon gevolgd zijn zonder een degelijk onderzoek naar de omstandigheden van deze feiten (CGVS vragen 112-118, 120). Voorts kunnen de ouders van uw dorp bezwaarlijk beschouwd worden als objectieve getuigen en kunnen deze stukken ter uwen behoeven zijn opgesteld. Indien uw vader werkelijk behandeld zou geweest zijn in ziekenhuizen in Jalalabad en Pakistan, omwille van het feit dat hij als gevolg van een handgemeen omwille van u een oog verloor, zou hij hier medische documenten van moeten kunnen voorleggen en niet enkel een paar handgeschreven velletjes papier. Dit alles relateert de herkomst en de authenticiteit van de voorgelegde documenten.

Dient evenzeer te worden opgemerkt dat ondanks uw verklaring dat u in 1996 bent geboren en dus nog steeds minderjarig bent, dit wordt tegengesproken door de bevindingen van de Dienst Voogdij. Het medisch onderzoek dat op 5 maart 2013 in opdracht van de Dienst Voogdij werd uitgevoerd wijst uit dat u op voormelde datum 'een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is' (zie beslissing Dienst Voogdij, dd. 14 maart 2013, toegevoegd aan het administratief dossier). Ook deze vaststelling doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw verklaringen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Alhoewel u verklaart woonachtig te zijn geweest in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar, kan er op basis van uw verklaringen worden geconcludeerd dat u beschikt over een veilig onderkomen in Jalalabad, de hoofdstad van uw provincie van herkomst. Het district Surkh Rod, waarvan u zegt afkomstig te zijn, grenst aan Jalalabad. Er mag aldus worden aangenomen dat u als volwassen man, die toch enige jaren scholing heeft genoten, nl. tot graad 8 (CGVS vraag 10), die het Dari machtig is en ook het Pashtou begrijpt (CGVS vragen 28-29), in een levendige stad zoals Jalalabad, op een redelijke afstand van uw thuishaven, een nieuw onderkomen kan vinden, werk kan vinden en een leven kan opbouwen (CGVS vragen 19-21). Jalalabad-stad is voor u niet vreemd, is praktisch bereikbaar, en - rekening houdend met bovenstaande vaststellingen - kan er geen sprake zijn van een vrees voor vervolging. Jalalabad is voor u veilig en toegankelijk waardoor u beschikt over een intern vluchtalternatief.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afgaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat er, teneinde te evalueren of er een intern vluchtalternatief beschikbaar is in Jalalabad, niet alleen rekening moet worden gehouden met de veiligheidssituatie in deze stad, maar ook met de levensomstandigheden en meer in het bijzonder met de beschikbaarheid van en de toegang tot de elementaire basisvoorzieningen. Verzoeker verwijst hierbij naar een rapport van de Uk Border Agency en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de parameters vereist om een zelfstandig bestaan op te bouwen manifest verkeerd heeft ingevuld. Verzoeker beschikt niet over enige familie in Jalalabad bij wie hij kan worden opgevangen en heeft er geen sociaal netwerk. In tegenstelling tot de bewering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is verzoeker niet eens bekend met de stad. Daarnaast is er in Jalalabad een schrijnend tekort aan werk en is er geen betaalbare huisvesting beschikbaar. Verzoeker is ook helemaal niet afkomstig uit een rijke familie. Integendeel, verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat zijn vader een landbouwer was, zodat zijn gezin geen andere bron van inkomsten had dan de opbrengst van hun grond en integraal afhankelijk is van de oogst van hun land. Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn oom geld moest lenen om de smokkelaar te betalen. Tot slot moet verzoeker toegang hebben tot eten en drinken, maar is er in Jalalabad onvoldoende voedsel, bovendien van slechte kwaliteit.

Met betrekking tot de asielaanvraag stelt verzoeker dat de bestreden beslissing slecht gemotiveerd is. De dossierbehandelaar plaatst zijn persoonlijke mening over een maatschappij centraal, zonder dat deze wordt gestaafd met officiële landrapporten. Uit diverse officiële rapporten blijkt immers het omgekeerde, namelijk dat de intimidatie door de taliban vaak wordt herhaald, hetgeen enig tijdsverloop impliceert. Bijgevolg is er geen sprake van onmiddellijke meedogenloze aanvallen van de taliban, maar veeleer van aanhoudende intimidatie, al dan niet via familieleden, alvorens over te gaan tot fysiek geweld. Het is dan ook niet ongeloofwaardig dat de taliban eerst een dreigbrief stuurden en enkele nachten nadien de vader van verzoeker verwondden, in plaats van verzoeker onmiddellijk te vermoorden. Er is geen enkele reden waarom een jongeman niet in staat zou zijn om mee te delen wat hij geleerd heeft tijdens zijn studies, namelijk dat de buitenlandse troepen ook positieve dingen realiseren voor de lokale bevolking. De toon die verzoeker daarbij heeft aangenomen was geenszins kleinerend, zoals het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert. Nergens uit de bestreden beslissing of het administratief dossier blijkt waarop de dossierbehandelaar zich steunt om tot deze vaststelling te komen.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een rapport van de UK Border Agency van juni 2013 toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze

gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Het is niet aannemelijk dat verzoeker, volgens zijn verklaringen op dat moment zestien jaar oud, zomaar zou tussenkomen in een bijeenkomst tussen de ouderen van het dorp en de 'development council' en luidop zijn tegenovergestelde mening zou verkondigen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6). Verzoeker verklaarde immers dat hij aan het bidden was op het ogenblik dat de ouderen verzamelden en praatten over de problemen van het dorp en hijzelf niet deelnam aan deze meeting (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6). Bovendien zouden de ouderen zich openlijk uitgesproken hebben over het feit dat de buitenlanders naar het dorp kwamen om het land te bezetten en dat het hun plicht is om jihad tegen hen te voeren. Dat verzoeker zich hierop zou mengen in het gesprek en zou repliceren dat er geen jihad moet worden gevoerd is geenszins aannemelijk (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4 en 6) en dit los van enige context. Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker tweemaal naast de kwestie antwoordt wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem vraagt of het normaal en toegelaten is dat een jongen van zestien zich zo in een debat mengt. Verzoeker stelt hierop immers dat hij de realiteit kende en de werkelijkheid niet wilde verbergen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7). Verzoeker spreekt zichzelf ook tegen door te stellen dat hij vervolgens zei dat hij hen de werkelijkheid gaf en weg ging, waardoor hij niet weet wat er nadien gebeurde. Verzoeker voegt hieraan toe dat de meeting misschien eindigde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Even daarvoor verklaarde verzoeker daarentegen dat de vergadering eindigde nadat hij was tussengekomen en dat iedereen wegging (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6). Verzoeker stelt voorts dat de aanwezigen op de vergadering bestonden uit de ouderen van het dorp en burens, maar hij slaagt er niet in om ook maar een naam te noemen van iemand die aanwezig was op de bijeenkomst (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7). Overigens is het ook geenszins aannemelijk dat verzoeker in de week volgend op dit incident op geen enkele manier werd aangesproken over zijn tussenkomst, hoewel de ouderen wisten wie hij was van zicht in de moskee en zijn vader kenden en verzoeker in die week nog in de moskee zou zijn geweest (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8, 10 en 11). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat er geen enkele reden is waarom een jongeman niet in staat zou zijn om mee te delen wat hij geleerd heeft tijdens zijn studies, stelt de Raad vast dat er, zelfs mocht verzoeker ondanks de Afghaanse context kunnen tussenkomen in een dergelijke bijeenkomst van dorpsouderen, gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen geenszins geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker geschetste gebeurtenissen. Daarnaast is het geenszins aannemelijk dat verzoeker een week nadat hij zich openlijk heeft uitgesproken tegen de jihad een brief van de taliban zou ontvangen, maar deze niet serieus zou nemen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9). Bovendien verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn moeder bij de inval van de taliban opgesloten werd (stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 4). De Raad stelt echter vast dat verzoeker dit nergens in zijn relaas vermeldt voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6, 7, 8 en 9).

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad erkent dat uit de door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde rapporten van de UK Border Agency, het CPAU Human Security Project en het Internal Displacement Monitoring Centre blijkt dat de leefomstandigheden in de sloppenwijken en vluchtelingenkampen van de grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen. De Raad stelt vast dat verzoeker een volwassen man is, die Dari spreekt en Pashtou begrijpt en acht jaar naar school ging (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3 en 4 en stuk 10; stuk 11, vragenlijst, p. 2). Ook kon verzoeker op de steun van zijn oom rekenen bij het verlaten van het land, gezien deze zijn vlucht betaalde (stuk 11, verklaring, punt 35). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij verklaarde dat zijn oom geld moest lenen om de smokkelaar te betalen, dient erop te worden gewezen dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij niets afwist van het geld en dat hij opperde dat ze misschien een hypotheek namen op hun land om te besluiten dat hij het niet weet (stuk 4, gehoorverslag, p. 14). Een verwijzing naar informatie van algemene aard aangaande werkgelegenheid, huisvesting en voedselvoorziening in Jalalabad is op zich niet voldoende is om aan te tonen dat verzoeker zelf effectief niet in staat zou zijn werk, huisvesting en voedsel te vinden of niet op de steun van zijn familie kan rekenen, te meer daar deze zijn reis zelfs hebben betaald niettegenstaande er inzake verzoeker geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bestond gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielse relaas. Naar het oordeel van de Raad zijn er in casu geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar al enkele jaren aan het verslechteren is. Het veiligheidsparadigma in Jalalabad lijkt echter sterk op dat van andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar). Criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag en het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de ANSF of waarvan verondersteld wordt dat ze bij de

regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als kenmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijke pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te geraken, is erg klein. De veiligheid in de stad Jalalabad is er bovendien significant op vooruit gegaan. In 2012 wordt 45% minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011. AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad, maar het merendeel wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. Ook Jalalabad ziet op 15 april 2012 een onderdeel van de georkestreerde aanval op verschillende plaatsen in Centraal- en Oost-Afghanistan. In Jalalabad wordt de (militaire) luchthaven en de PRT aangevallen in een complexe aanval. De nadruk van de AOG ligt meer dan de vorige jaren op doelgerichte moorden van hogere profielen verbonden aan leger of overheid. Hoewel ze hierbij regelmatig willekeurige technieken hanteren, zoals IED's, vallen er opvallend weinig (niet bedoelde) burgerslachtoffers.

Verzoeker brengt geen elementen aan die de bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad kunnen weerleggen of aantonen dat er in Jalalabad sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF